

„Nagy sokaság jött hozzá. Hoztak magukkal sántákat, bénákat, vakokat, némákat meg sok más beteget, és lába elé tették őket. Valamennyiüket meggyógyította. Amikor a nép látta, hogy a némák beszélnek, a bénák meggyógyulnak, a sánták járnak, és a vakok látnak, elámult, és magasztalta Izrael Istenét.”

Szép - mondom magamban (első gondolatként) - na meg jó is persze, hisz Jézus minden csodája a helyén van. Akkor és ott a helyén volt. Hisszük. Megmagyarázzuk, magunknak és másoknak.

Továbbgondolva egy kérdés fogalmazódik meg bennem:

Vajon ma hogyan lenne? Ma mi történne ugyanúgy, és mi történne másként?

Nagy sokaság menne hozzá? Bizonyára (lásd pápák utazásait).

Meggyógyítana Jézus mindenkit?

Nem tudom...

A lelkeket biztosan. Talán engedné, hogy megérintsék ruháját...

Én is mennék, s vinném fiamat is? Nem.

A testi bajok, fogyatékoságok, részei ennek az életnek... Hozzuk, kapjuk, elviseljük és különben is, ha az egyiktől megszabadulunk, meggyógyulunk, jön egy újabb.

Viszont lelki gyógyítómnak elfogadom Jézust. Csendben, egyedül, sokaság nélkül találkoznék vele, s hiszem, hogy gyógyultan távoznék (nem meggyógyultan, mert a meggyógyult nem megy vissza orvosához), hanem gyógyultan kérve, hogy újra és újra elmehessek hozzá gyógyulgatni, és hát hálát adnék (magasztalnám) és ma is magasztalom a mindannyiunkat szerető Istent.

Gyógyító várákozást kívánva mindenkinek.

Habos Laci